

la rambla

(esport i ciutadania)

Barcelona,
4 de gener de 1932

CONFIEM EN EL LIBERALISME I LA
CATALANITAT DEL NOU GOVERNA-
DOR, GRAN REPUBLICA ALLUNYAT DE
TOT PARTIDISME POLITIC

Any III. — Número 103

Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

El Barcelona passa a ocupar el segon lloc en la classificació

EDITORIAL

EL PLET DELS DELEGATS

Ahí, un cop acabat el partit Barcelona-Racing de Santander, hi hagué una gran exhibició de boxa—exhibició a l'engròs—al llac conegut per "gol de dalt". Nostres acudíem d'abandonar la nostra localitat amb aquell potat d'homes resignat que d'un temps ençà fan tots els ciutadans quan surten de veure un partit de futbol i ens deturarem un moment per presenciar l'espectacle, sempre nou, de veure rodolar per les grades de ciment armat algun senyor amb bombis.

Al nostre costat van deturar-se, també, un grup de socis del Barcelona. Ens preguntaren què passava i responguérem sense donar-hi importància: —Eston apollicant uns delegats... Què vam dir? Com si els haguéssim clavat una agulla a la punta del nas, van exclamar, tots a la una: —Som-hil a veure si els acabem... Això ens va fer una certa gràcia. I diem una certa gràcia, perquè ens sembla ens feia una certa angúnia. Aquest plet dels delegats ens portarà més mal de cap que l'Estatut de Catalunya. Aquells mots que van exclamar al nostre costat uns quants socis no tindrien importància si no reflectissin un estat d'opinió. El sistema de delegats és mitjàtic als socis; hom ha convingut que és un sistema antidemocràtic; hom ha convingut en la necessitat d'entendre-ho—admet-hi—hi contenen els que de bona fe cooperen a la seva implantació—i no hi ha manera d'aconseguir-ho.

Cada dia llegim avisos de reunions, documents, quines iniciatives, etc., que fondeixen el mateix: a la supressió de delegats i a la reinstauració del sistema democràtic. S'han convocat reunions amb aquest objecte i sempre s'han acabat abans d'arribar a aquest punt. Això repunta un malestar evident dintre el club degut a una ocasió a què els aficionats a la crítica i a la maldecança puguen fer de les seves, recolzant-se en el fet. Es parla públicament de vot de censura, i totes les directives que s'han donat a aquesta part se succeïen són certes obres de néixer, perquè els manca el principal: l'adhesió dels socis.

En bé del Barcelona i del futbol català entenem que cal afrontar aquest problema d'una manera resolutiva i ràpida. Ara bé: cal no exagerar les coses i cal, per tant, tenir molt present que el fet d'haver-hi delegats no té una influència massa important en les exhibicions de boxa que realitza l'equip titular, en els resultats mediocres que obté i en la dificultat del club per altres conceptes. La supressió dels delegats durs al club un règim de democràcia que els socis exigeixen amb perfecte dret; estem però per donar més interès als socis i no per servir interessos de capellans, però no resoldrà res ni un cop aconseguit això tots els banqueteros—directius, jugadors i socis—no es fan cap dels moments crítics que travessen i no fan servir aquest esforç que ara es perd en lluites estèrils i perjudicials en embolcallar el club blau-grana, la vida del qual va estirant-se lligada amb la del futbol català.

El Campionat de Catalunya

EL PARTIT BARCELONA - ESPANYOL AJORNAT INDEFINIDAMENT

Degut a l'ajornament del partit Espanyol-Alavés, que no pogué jugar-se ahir a causa de la gran nevada que calgué a Vitoria, dimarts no podrà celebrar-se el partit final del Campionat de Catalunya entre el Barcelona i l'Espanyol.

No obstant, hem volgut publicar el reportatge que precedeix aquesta nota, per creure'l de totes maneres interessant.

Es jugaran dimecres Sabadell-Martínez, Júpiter-Catalunya, Badalona-Palafrugell.

Reportatges de LA RAMBLA

48 hores abans...

d'un partit Barcelona - Espanyol que se'n va a rodar per culpa de la neu

El que pensaven d'aquest partit significats elements d'ambdós clubs

Vostès potser no ho creuran, però el cert és que el Campionat de Catalunya corresponent a la temporada 1931-32, encara no ha acabat. Encara belluga. Manca una data, la darrera, naturalment. És una cosa tan bona el nostre torneig regional, que els dirigents, per por que no ens reprenguin, ens el van donant a petites dosis. Una sèrie de partits, i descans; una altra, i un xic de repòs; tornem-hi que no ha estat res; i al final el partit bomba: un Barcelona-Espanyol com una casa.

A bon segur que a molts dels nostres lectors la notícia d'aquest encontre els sorprendrà. Com? Un altre Espanyol-Barcelona? — es diran. I afegeiran: Però si fa quinze dies que va jugar-se'n un! L'explicació, amics, és aquesta: "aquell" era el primer del Campionat de Lliga i el de demà-passat és el segon del de Catalunya. I el que vindrà després, amics, a saber!

Donts, si: dintre de 48 hores, damunt l'herba del camp de Les Corts tindrà lloc — si el temps ho permet — un nou episodi — possiblement un vell episodi — de la lluita tradicional que sostenen els dos "eterns" rivals. El Barcelona i l'Espanyol — 21 i 20 punts, respectivament — sortiran al camp pensant que tots dos poden ésser campions, però convençuts que només ho pot ésser un. Quin? Jo no ho sé pas. I tu, amic lector, tampoc. Això no ho sap ningú. Ni els protagonistes del match, ni l'àrbitre — fins aquest moment desconegut —, ni els directius, ni els entrenadors... Ningú. D'aquest desconegut general en prové al·lo de l'interrogant, de "la gloriosa incertidumbre del resultado" i el fer calendaris i el parlar de l'ambient, del factor camp i tantes altres ximpleries...

I aï, no us hi trenquen el cap, no hi ha més veritat que aquesta: que la pilota és rodona i és capriciosa, i com que molts dels que juguen la veuen quadrada — almenys així ho sembla... — el mateix pot guanyar l'un que l'altre, però en ben comptades ocasions, el públic. Aquest gairebé sempre es queda amb les ganes. Afortunadament per ell, el públic ara els partits ja se'ls pren més bé que no pas abans. Allò de no viure, de no dinar, ni prendre cafè, ja ha passat. Ara, tranquil·litat i bons aliments, ja que no bons partits. El pegar-se per si diuen mal de Sanitjer o renyir amb el veí perquè li deia "pavero" a Zamora, ha passat a la història. En l'únic que serveix la tradició i els bons costums és en esbrancar l'àrbitre. És el que ens queda d'altres temps, sens dubte millors. El dia que això s'acabi, els nostres camps semblaran camps anglesos, els nostres aficionats esdevindran persones excessivament formals, i adéu "tipisme..."

Mentrestant això arriba, a la vista d'aquest Barcelona-Espanyol que ningú no esperava i a ben pocs interessa — benaventurats temps aquells de les cues inacabables a la Federació cercant una invitació perquè ja no hi havia entrades a meitat de setmana! — hem considerat que podria ésser d'interès conèixer les opinions d'alguns significats espanyolistes i barcelonistes avant-matx.

I, una per una, aci les teniu:

DAMIA CANVELLES

Espanyolista moderat, home de conviccions catòliques, apostòliques i romanes, i, fora d'hores, excellent concertista de flauta. Segons alguns socis del club de Can Ràbia, Canyelles de vegades desafina. Però jo puc donar fe que En Damia gairebé sempre "toca" bé.

Una crida telefònica a les oficines de la carretera de Sarrià. Canyelles a l'aparell...

—Aï, LA RAMBLA.

—Què hi ha, "Pardal"? —S'acosta un altre Barcelona-Espanyol. Què se'n diu per Can Ràbia?

—Res de nou. Esperem...

—Es guanyarà?

—"Chi lo sa". No vull dir que sí, ni vull dir que no. Al nostre equip



potser li manca veterania. Aquesta pesa en matches decisius i pot fer de canter la balança pel Barcelona. —L'equip serà...

—Jo crec que el bo i millor de què disposem. Segurament el mateix que ha jugat el Campionat de Catalunya.

—Es que s'ha dit... —Sí, que la grip potser influiria en l'alineació de l'equip. No ho vull creure. I si fos així —penseu que a hores d'ara el tenim a Vitoria a 16 graus sota zero!— jo ho lamentaria, perquè, home d'arrelades creences, crec que sempre s'ha de tornar bé per mal. I l'Espanyol, que sempre s'ha portat esportivament, no té per què no portar-s'hi ara.

—Així l'equip serà... —Jo que sé, pobre de mi! Penseu que la Junta de l'Espanyol és nombrósissima. Una orquestrassa. Jo hi toco, com sabeu, la flauta, i encara no massa bé. S'assegura que desafi no tot sovint. Els instruments grossos són els que manen. Ells decidiran...

—En tot cas el partit... Depèn del director. Si aquest té traça, pot ésser "allegro" o "molto vivace", o "andante moderato", o "tragic sublim", no? —Això mateix.

ROMA FORNS

El trobem al Frontó Novetats. Forns, ex-intendent del Palace, és un entusiasta de la pilota basca. En mig de la cridòria dels "cardenals"



i de les "parades" que mai no entendrem, preguntem a Forns — un dels de la més vella guàrdia barcelonista — la seva opinió pel partit d'ací a 48 hores.

—Opineu?

—Que hi ha un 60 per 100 de probabilitats favorables al Barcelona i un 40 per 100 a l'Espanyol.

—Degudes...

—A les davanteres. La de l'Espanyol és molt bona. Mig equip. Passa, però, que davant de tots els equips, menys el del Barcelona, juguen bé. Contra el Barcelona, no. Ells sabran per què. Penseu que si agafen un bon dia, aquells tants per cent poden canviar...

—No heu observat que d'aquest partit gairebé no se'n parla?

—Es lògic. Aquest Campionat s'està jugant d'una manera... molt especial. La més a propòsit perquè la gent se'n desentengui. En altres circumstàncies, imagineu-vos!

EN JOAN COMA

El nou president del Barcelona està presenciant el Racing-Barcelona. És tan dolent el que veiem, ens avorim tant, que pensem que distreure per uns segons la seva atenció del match no té una grossa importància.

—Senyor Coma... S'apropa un Barcelona-Espanyol. Sereu tan amable de dir-me'n quelcom per als lectors de LA RAMBLA?

—Amb molt de gust. L'espero esperançat, com sempre. I com sempre, sense cap seguretat. I menys ara que les lesions fan del tot impossible l'alineació de l'equip que la Comissió Esportiva, d'acord amb l'entrenador, posaria en un match d'aquesta transcendència.

—Pessimisme, doncs?

—No, això mai! Ja us he dit que tinc, com sempre, una gran esperança. Confio en l'entusiasme i en el barcelonisme dels elements disponibles, siguin els que siguin.

—Una altra cosa, senyor Coma. Aneu animat a la presidència del Club?

—Molt. A què negar-ho? Moltsím. He fixat condicions que han estat acceptades. D'altra manera, ja estava bé a casa. Però de tot això ja en parlarem més endavant. Us sembla bé?

—Perfectament.

JACK GREENWELL

S'ha acabat el partit Racing-Barcelona a l'hora justa. Ja era hora! El cronòmetre del senyor Balaguer marca bé. No ens hauria dolgut gens que s'hagués avançat un quart d'hora...

Vestuaris del Barcelona. Molts jugadors. Actius i passius. Molts directius. Massatgistes. Entrenadors. Anem per aquest. Sense deixar-nos preguntar, ja ens respon:

—Té, mira, ja ho veus: dos més.

—De punts?

—Sí, de punts. De jugadors lesionats, home. Dos més: Saló i Guzmán.

—Botser no serà res...

—Que no serà res, dius? Mira, home, mira, Guzmán com camina. Fixa't En Saló. Estem...

—Animat, Jack. Dimecres juguen contra l'Espanyol. Hi va el títol. Hi ha la "prima"...

—Si no dormo, jo, home. Però té, mira, veus, amb tot l'equip, com una seda. Ara...

—De vellut!

VICENTS PIERA

Tan punt en veu, Piera exclama: —No hi ha sort! Tant esperar el partit final, i fixa't: un nombre de lesions que esparvera. Sense defenses, sense mitjos, i per anar a un partit en el qual t'hi va el que t'hi va...

—Sense confiança, doncs?

—Home, sense confiança, no! El partit és al camp nostre, els hem guanyat els dos partits d'aquest any i em penso que també podem guanyar el de dimecres... Però... Si tinguéssim a Guzmán bo, jo posaria Arocha de defensa, però lesionat Guzmán, Arocha ha de substituir-lo i a qui posem de fora?

Com que jo, francament, no ho sé, deixo sense resposta la pregunta del noi Piera i m'atanso a

FRANCESC ALCORIZA

L'ex "motxu" de l'Europa és xicot de poques paraules. Fa la seva i calla. És nou a l'equip. Penso que

(Segueix a la pàgina 2)

El silenci en el tennis



Tots aquells que han presenciat una partida de tennis saben que les converses en veu alta entorn del terreny de joc causen una molestia evident als jugadors i un malestar observable en la faç de tots els que presencien de bona fe els incidents de la lluita.

He repetit diverses vegades que hom no ha d'aprofitar l'avinentesa de celebrar-se una partida de tennis per explicar audits o comentar la situació política o social, o simplement iniciar vendes al martell, perquè aquestes coses demostren a fer-se d'una manera sorollosa.

Tampoc les dames haurien d'ocupar-se de les característiques de la darrera "toilette" o bé del darrer estrall produït pel servei domèstic. Són també motius de conversa en els quals hom no té el costum d'emprar sordina.

En canvi és molt indicat, en casos com el que ens ocupa, de dir mal dels amics o de les amigues i altres temes de conversa de secreta virulència, perquè com que forçosament han de fer-se en veu baixa, o en forma dita vulgarment "de xiuxiu", no arriben a pertorbar la bona marxa de la manifestació esportiva.

Ara bé, en el nostre país, on el terme mitjà de les coses és tan difícil d'assolir i l'exageració és un mal orbió inguarible, adoptem sempre una de les dues posicions extremes: o bé un guirigall exorbitant, més aviat propi d'un clos destinat a la cria i reproducció de l'aviram, o bé un silenci tan forçat i portat tan fins al punt de dalt, que un espectador, en tancar l'estoig de les ulleres, fa l'efecte que dispari una arma llarga...

Jo entenc que el tennis no mereix ni una cosa ni l'altra. Entrar en el "court", no és de bon tros tan important com entrar en una església.

Malgrat això, les velletes, assídues concurrents a aquests locals, i que, per tant, coneixen a fons el ritual litúrgic, no s'estan pas de xiular i mastegar amb gran convicció els comentaris que les imatges sagrades els suggereixen o bé de manifestar-se devotament davant allò que creuen pertinent.

Per què—em demano jo—no podem fer una cosa semblant davant la bala que viatja brunzent quan contemplem una partida de tennis?

Demanar un perllongat silenci expectant és demanar massa.

L'esport tennístic—l'esport en general—és una cosa molt seriosa, sempre ho he reconegut i fins m'he fet amb les dents amb aquells que ho han posat en quarantena; però, vaja, no n'hi per a tant!...

Mentre el soroll produït pels espectadors no sigui tan fort que desvii la trajectòria normal de les bales, no s'hi val a protestar!

Ara mateix, vegeu el que diu un crític (?) del "Daily Mail". (Ho reproduïxo traduït al castellà perquè no pugui dir-se que

hi he posat les meves mans pedregades, amb l'original a la vista):

"Otra de las cosas a las que Austin no está acostumbrado es al ruido de los espectadores. Hubo que suplicar a éstos que guardaran silencio."

D'acord amb les manifestacions del rotatiu anglès hauríem de creure que la victòria de Maier fou deguda a la seva estatura gegantina, la qual li permeté, tenint les orelles a una més gran alçada que el seu antagonista, no adonar-se tant del batibull.

A la fi i al cap, encara que hi hagi qui "senti" quan la bala ve "tallada" només pel so diferent que produeix, el tennis és fet per a fruit-lo amb els ulls i no pas amb les orelles.

Jo encara no coneix cap espectador ni cap espectadora prou sensible per a gaudir "escoltant" una partida de tennis, tot i que no vull pas negar que les vibracions dels cordatges ben trenats de les raquetes produeixin notes musicals ben agradables.

Un gran prestigi musical estranger—que passa l'hivern a Barcelona—, assegut al meu costat en ocasió del match Austin-Maier precisament, es feia creus que algú demanés imperativament silenci quan el brogit no assolia pas proporcions notables. I comentava:

—Si el dia del meu "Pierrot lunaire" la cosa hagués marxat així, m'hauria donat per satisfet.

Es veu que ací el tennis el volen escoltar, i en canvi la música la volen veure...

La declaració del jugador Austin, atribuït l'origen de la desfeta al brogit que feia el públic (tant el masculí com el femení), em recorda la història d'aquell soldat que tenia una punteria tan afina, que no podia disparar si l'enemic feia soroll...

A les places de braus el torredor és juga la vida en un treball afiligranat i precís entre les banyes del bou...

I el públic avalota... I la xaranga deixa anar veritables xàfec musicals...

Compte a no exagerar massa les coses!

El tennista, a la fi i al cap, ve a ésser una mena de "jongleur" de bona família que no arrisca altra cosa que el resultat d'un match...

—O—

Naturalment, aquesta crònica meua no vol pas ésser una invitació al vals de l'avalot a la pista.

Res d'això.

L'espectador d'una partida de tennis té el deure de mantenir una actitud correcta, però pot i deu respirar, i fins sospirar, si la que perd és una damisella.

I posats a dir, voldríem enfortir de la pista un públic decident que subratllés les jugades amb un aplaudiment entusiasta quan vingués a to, i també sabés exercitar la seva censura



EL SENYOR COMA, AC.
CEPTA.

Contra el que s'havia dit en els primers moments, sembla que el senyor Coma, elegit per a la presidència del Barcelona, accepta el càrrec. El fet d'haver-se abstenut de votar-lo un nombre de delegats superior als que el votaven no ha estat, com de primer anàlisi es creia, cap obstacle insuperable.

Nosaltres esperem que el senyor Coma tingui forces encerts. Que avui dia els dos còrrics més difícils que hi ha a Barcelona són el de president d'aquest club i el de governador civil.



LA CARTA ALS REIS

El Barcelona ha escrit una carta als Reis—el d'Orient, eh?—demandant-los que li portin el campionat de Catalunya. L'Espanyol, per la seva banda, ha demanat el mateix, i com que el campionat de Catalunya no és un tren elèctric, ni un sabre, ni una pilota que n'hi ha per tothom, sino que només n'hi ha un en existència, és de preveure que un dels dos sollicitants es quedarà amb un pan de nas.

Alguns lectors potser no s'ho creuran això de la carta. Nosaltres podem assegurar-ho. Tant l'un com l'altre no poden confiar en res més.



ELS "XAIS" DE L'ANY VINENT.

Estem segurs dels xais que es vendran els clubs de primera categoria a d'altres fets intercanvi.

Ara, tot depent del preu que es pagui la llana que duen al coll els bous.

El Barça deurà posar al mercat a Pedrol, Font, altra vada al famós Raja, Góiburu i un parell del reserva.

L'Espanyol, per no ésser menys, es vendrà Mena, Millán i Font. De Flarenga (bis) s'ho pensaran. El negre, com bé de sort, se'l quedaran.

El Catalunya, com que no té res, es quedarà igual.



ELS MERCADERS DE "COMPRAS"

Coveran pels mercats, i és segur que els del blau-grana adquiriran la majoria d'aquests xais, especialment d'avanters per al reserva, de què estan mancats.

Els blancs-blaus copasaran diversos elements d'equips de segona categoria preferent.

El Martinec matarà els xais vells i en posarà de nous i tendrà per esquil·lar-los.

quan la qualitat de la jugada se'n fes mereixedora.

Per "amateurs" que siguin els jugadors.

A la fi i al cap, l'espectador de lluites esportives acostuma, i és un bon costum, a passar per la guixeta abans de prendre seient vora el rectangle de joc.

CARLES SINREU
(Fivaller)

Els resultats

PRIMERA DIVISIO

València-Ath. Bilbao, 0-0.
Arenas-Madrid, 2-2.
Barcelona-R. Santander, 4-2.
Donostia-Irún, 5-0.
Alavés-Espanyol (suspès).

CLASSIFICACIO

Ath. Bilbao	5	3	2	0	12	4	8
Madrid	5	2	3	0	11	5	7
Barcelona	5	3	1	1	12	8	7
Arenas	5	2	2	1	11	10	6
Donostia	5	3	0	2	10	6	6
R. Santander	5	2	1	2	9	1	5
Espanyol	4	2	0	2	8	7	4
València	5	1	2	2	7	12	4
Irún	5	0	1	4	5	20	1
Alavés	4	0	0	4	4	12	0

SEGONA DIVISIO

Oviedo-Castelló, 5-0.
Ath. de Madrid-S. Gijón, 2-2.
Múrcia-Sevilla, 3-1.
Celta-D. Coruña, 2-1.
Betis-Catalunya, 2-1.

CLASSIFICACIO

Oviedo	5	5	0	0	23	8	10
Betis	5	3	1	1	12	10	7
Celta	5	3	0	2	10	12	6
Múrcia	5	3	0	2	12	9	6
Ath. Madrid	5	2	1	2	11	11	5
S. Gijón	5	2	1	2	10	10	5
D. Coruña	5	2	0	3	10	12	4
Castelló	5	1	1	3	8	14	3
Sevilla	5	1	0	4	10	13	2
Catalunya	5	1	0	4	5	12	2

TERCERA DIVISIO

Primer grup

Eirinya-Aviles, 3-1.

CLASSIFICACIO

Eirinya	3	2	0	1	6	5	4
S. Avilés	3	2	0	1	6	4	2
Valladolid	3	1	0	1	4	5	2
R. Ferrol	3	0	0	1	1	3	0

Segon grup

Baracaldo-Logronyo, 2-0.
Aurora-Osasuna, 2-4.

CLASSIFICACIO

Baracaldo	3	1	2	0	4	2	4
Osasuna	3	1	2	0	5	3	4
Erandi	3	1	1	0	4	2	3
Logronyo	3	0	1	1	1	3	1
Aurora	3	0	0	2	2	6	0

Tercer grup A

Ibèria-Mallorca, 0-0.
Sabadell-Badajoz, 3-0.
Martínez-Júpiter, 3-1.

CLASSIFICACIO

Martínez	3	2	1	0	8	2	5
Júpiter	3	2	0	1	6	3	4
Sabadell	3	2	0	1	6	4	4
Ibèria	3	1	1	2	2	3	3
Badajoz	3	0	1	2	2	6	1
Mallorca	3	0	1	2	0	7	1

Tercer grup B

Saguntí 1 | 1 | 0 | 0 | 3 | 2 | 2 || Llevant | 2 | 1 | 0 | 1 | 5 | 5 | 2 |
| Gimnàstic | 1 | 0 | 0 | 1 | 2 | 3 | 0 |

Quart grup A

Hércules-Alacant, 1-2.
Elx-Imperial, 1-2.

CLASSIFICACIO

Imperial	2	2	0	0	6	4	4
Alacant	2	1	0	1	5	5	2
Elx	2	1	0	0	1	3	0
Hércules	1	0	0	1	1	2	0
Cartagena	0	0	0	0	0	0	0

El Campionat de Lliga

El Barcelona bat el Racing de Santander i l'Espanyol veu ajornat el seu partit amb l'Alavés

Un bon paper del Catalunya - Els partits de la 3^a divisió

A Les Corts

EL PARTIT BARCELONA - RACING DE SANTANDER ACABA AMB EL RESULTAT DE QUATRE GOLS A DOS A FAVOR DELS CAMPIONS DE CATALUNYA

En dir a favor dels campions de Catalunya volem dir els campions de l'any passat, més concretament, el F. C. Barcelona. Fem aquest advertiment, perquè encara s'ha de jugar el partit definitiu que ha de decidir el campionat d'enguany i temem que si l'equip blau-grana juga contra l'Espanyol tal com va jugar ahir contra el Racing i tal com va jugar divendres passat contra el Martínez, podrà donar-se el cas que el campió d'enguany no fos —contra totes les suposicions— el Barcelona, sinó l'Espanyol. I no ho diem pas perquè aquest darrer sigui un equip formidable...

Després d'aquest advertiment, els bons lectors que deixaren d'anar ahir a Les Corts endevinaran de seguida com va anar allò. El Barcelona va guanyar per 4 gols a 2, però en honor de la veritat hem de dir, immediatament, que aquesta victòria no va satisfer els seus incondicionals i simpatitzants, perquè més que l'encert del jugador, fou deguda al desencert del vençut.

Sota l'arbitratge del senyor Balaguer—aquell àrbitre andalús de grata memòria per als barcelonistes—van arregar-se els equips tal com indiquem a continuació:

Barcelona: Nogué, Saló, Alcoriza, Font, Guzmán, Arnau, Piera, Bestit, Arocha, Ramon i Sagi.

Racing: Solà, Ceballos, Mendaro, Hernández, García, Larrinosa, Santi, Lored, Telet, Larrinaga i Ciscó.

El partit va començar molt bé i els espectadors—sempre bona fe—es van fer la il·lusió que es divertirien. Aquesta il·lusió, però, no va durar gaire estona. El Barcelona després d'uns moments de joc excel·lent va marcar el primer gol aprofitant una falsa sortida—la primera de la tarda—del porter racinista. Aquest gol, engrescà la gent i el joc, per bé que d'una qualitat molt relativa, seguia divertint la concurrència. Una estona després, un propi jugador de Santander—el defensa Mendaro—va afavorir el Barcelona amb un altre gol, gràcies a un cop de cap a la bola, tan ben dirigit, que el porter no pogué fer res per deturar-la.

A partir d'aquest moment, botser

perquè el Barcelona va créure imbecilment llencar-se a fons per marcar gols perquè confiava que els mateixos contraris li donarien la feina feta, el cas és que a partir d'aquest moment, el partit va perdre aquell interès que li donaven algunes bones jugades que s'havien fet fins allavors.

Els santanderins, van provar de respondre a l'ofensiva barcelonista i atacaren. Aleshores, Saló incorregué en falta dintre de l'àrea i l'àrbitre assenyalà el corresponent penal que no va ploure al públic. Santos fou l'executor del càstig i el Racing aconseguí així el seu primer gol. La concurrència—que tantes i tantes vegades ha rebut amb grans ovacions altres gols com aquest—es posà a xiular amb una gran alegria. En aquest cas, la protesta no era justa. El senyor Balaguer, que cometé durant la tarda moltes equivocacions, estigué encertat aquesta vegada. És cert que la bola anà al braç i no al braç a la bola. Però no és menys cert que degut a de la pilota fou tallada i el Racing va perdre una ocasió de marcar—de resultat més o menys positiu—i en aquest cas aquest incident del joc, la trajectòria l'àrbitre estigué encertat en aplicar el penal.

Estaven doncs, 2 a 1. El partit seguí desenrotllant-se d'una manera acceptable i arribà el descans sense variar el resultat.

Reprea la partida, ben aviat el Barcelona pogué millorar el resultat, gràcies a l'excelsa delicadesa que imperà entre els dos defenses i el porter del Racing, els quals feien compliments deixant la pilota l'un per l'altre, fins que Bestit li donà una empenta i la ficà dintre del gol, 3 a 1.

El porter del Racing, no hi veia de cap ull. Quan no havia de blocar, blocava; quan havia de saltar, es llançava, etc. El cas és que la seva actuació feia estar amb l'ai al cor a tots els seus companys. I no s'equivocaven, francament, perquè no trigà gaire a arribar el quart gol del Barcelona, gràcies a que Solà, en una de les seves sortides, deturà la bola i un cop deturada ja va deixar anir, tranquil·lament, sense sospitar que un jugador contrari podia aprofitar-se'n com així fou. Una centrada de Sagi i una rematada d'Arocha.

Vivem, evidentment, en un país millor que Xauxa. Els nostres jugadors, engrescats amb aquella admirable actuació del Racing van decidir fer una exhibició d'una porció de futbol que només tenia un inconvenient: que avorria el públic d'una manera extraordinària. Durant tot el que quedà de partit de futbol no s'en va veure gairebé gens. De trompades, algunes molt fortes, s'en van repartir a dojo, però de futbol, allò que s'en diu futbol, zero.

Els nois de Santander, van mirar d'aprofitar-se'n i treure'n el millor partit. I a l'últim, quan mancaven deu minuts per acabar, Larrinaga aconseguí que el seu equip tornés a marcar, aquesta vegada a favor. Una bonica escapada, en combinació amb Telet i un bon xut. Fou el millor gol de la tarda aconseguí en els moments que es jugava un futbol pitjor. Moments després, no van repetir la sort, per desgràcia.

Acabà el partit, en definitiva, amb el resultat de quatre a dos a favor del Barcelona.

El públic va distreure's xiulant l'àrbitre, el qual si bé és veritat que no va estar gaire encertat, no tenia la culpa de què el partit hagués estat tant dolent.

Del Barcelona—bornis en terra de cecs—van destacar els mitjos ales, el porter i Bestit. D'aquells, però, encara hem de dir que Arnau va deixar completament lliure l'extrem que havia de marcar. Guzmán, discret, hagué de retirar-se lesionat, moments abans de marcar el Racing el segon gol. Arocha, va fallar a tres metres de la porta, dues o tres ocasions infalibles. En conjunt, l'equip del Barcelona que va començar bastant bé, acabà molt malament.

Dels vençuts, no cal dir que l'actuació del porter fou desastrosa i que l'acompanyen amb bona voluntat, els defenses. Tot l'equip lluità amb gran entusiasme—estones massa entusiasme—i individualment només fou remarcable l'actuació de Larrinaga el qual juntament amb el seu company d'ala, foren el millor de l'equip.

De l'àrbitre, ens sembla que ja n'hem parlat prou. L'entrada, bastant bona, perquè ara ja no ens recordem de quan s'omplia el camp cada diumenge.

A VITORIA

El partit Alavés-Espanyol és ajornat

Sembla que es jugarà dimecres

Vitòria, 4. — El partit de Lliga que havia d'haver-se celebrat ahir entre el Deportivo local i l'Espanyol barceloní hagué de suspendre's a causa del mal estat del terreny de joc.

Es molt probable que es jugui dimecres.

A BILBAO

El Madrid i l'Arenas empata a Ibaiondo

El partit fou, en quasi tota la seva totalitat, de pressió del club propietari del terreny. Però això que en el primer temps es marcà lleugerament en el segon fou d'una contundència absoluta. Els madrilenys, estigueren quasi embotellats i mentre Zarraonandia no intervingués més que dues vegades en aquesta part Zamora tingué molt que fer.

Tots els gols s'aconseguien el primer temps malgrat que fou quan la lluita estigué més igualada. Els primers de marcar foren els madrilenys que ho aconseguiren als 18 minuts per mitjà de Triana. Fou producte d'una escapada de Larca no cap a fa meta arenasa. La bola quedà morta prop d'aquesta, Zarraonandia es llança a terra però no aconseguí fer-se amb ella i el davant centre madrileny, amb un cop fluix la introduí a la porteria arenasa.

Atacà l'Arenas i Zamora hagué de llançar-se als peus d'Emili, per a fer-se amb la bola, malgrat de l'estirada hagué de cedir còrner que s'encarregà de treure Manchaca. Aclarí Regueiro de cap i la pilota, rematada fortament per Gerard Bilbao, anà a topar al pal i d'allí reals peus de Garcia el qual amb semblant facilitat a de Triana marcava l'empat als vint minuts de joc.

Als 29 minuts de joc hi hagué una nova avançada del Madrid i Regueiro, des de prop, xutà fluix, Zarraonandia saltà, però inexplicablement la pilota passà entre les seves mans i arribà per segona vegada a la porteria arenasa.

Tornaren a atacar els arenases i de nou es produí l'empat, a dos gols, deu minuts més tard, en rematar Calero un centre de Saro.

Els equips foren:
Arenas: Zarraonandia, Llantada, Arrieta, Cilauren, Urresti, Gerardo, aro, Garcia, Calero, Menchada i Emili.

Madrid: Zamora, Quesada, Quincoces, Leocito, Frats, Penya, Lazcano, Regueiro, Triana, Hilar i Eugeni.

A SANT SEBASTIA

El Donostia venç l'Unió d'Irún per cinc gols a cap

Sant Sebastià, 4. — Al camp de Donostia jugaren ahir tarde un partit de Lliga de la primera divisió el club propietari i l'Unió Club d'Irún. Fou un temps esplèndid.



MARCA REGISTRADA

LOT

Làmpares i piles elèctriques d'un resultat positiu per a obtenir llum clara, segura i potent

Si l'afany de totes les marques és imitar la LOT, ¿per què no servir-se de les autèntiques LOT?

A les ordres del bilbaí Vallana els equips formaren:
Irún: Emery, Alza, Manósidor, Sotes, Gamborena, Malla, Sagazazu, Pere, Regueiro, René, Labourdette i Amunarrri.

Donostia: Beristain, Arana, Pérez, Amadeu, Ayestaran, Marculeta, Insausti, Ciberio, Chofin, Paco, Bien-zobas i Garmendia.

El Donostia tingué un primer temps extraordinari de gran joc; la seva línia mitjana en la qual Ayestaran dominava per complet a Gamborena s'imposà i a la davantera l'ala dreta Insausti-Ciberio dominà de seguida al camp. Totes les seves avançades foren perilloses per a la porteria de Irún.

A l'Irún, René, no es compenetrà amb la missió que se li havia confiat i en comptes de mantenir-se avançat per a rematar els passis que rebés, s'empenyà en fer joc d'interior i per la seva banda es perdien els atacs de la línia.

Al segon temps els denostiarres, amb la victòria segura, jugaren molt menys i això permeté que reaccionés els de l'Irún, però degut a René seguiren sense aconseguir situacions de perill.

VALENCIA: Nebot, Melenchon, Torregaray, Abdon, Molina, Conde, Torredellot, Navarro, Vilanova, Costa i Sánchez.

A SEVILLA

El Betis guanya el Catalunya, amb tot i que aquest mereixia la victòria

Sevilla, 4. — El partit que al camp del Patronat jugaren ahir el propietari i el Catalunya, acabà amb la victòria dels béticos per dos gols a un, però en realitat havia d'ésser: diferent el resultat, perquè els catalans foren molt superiors als sevillans en entusiasme i tècnica. El que els faltà fou precisió en el xut.

A les ordres del santanderi Quintana, els equips s'arreglaren:

Catalunya: Cabo, Claudio, Ibañez, Burguete, Torner, Flaquet, Albinyana, Artigues, Murillo, Portugues i Estévez.

Betis: Jesús, Tenorio, Jesúsín, Peral, Soladrero, Adolfo, Timimi, Adolfo I, Vallina, García de la Puerta i Sans.

Restaurant Catalunya

recomana a la seva distingida clientela i al públic en general, la incomparable
SOPA DELS PESCADORS Piat oració de la onsa

A VALENCIA

L'Athletic de Bilbao i el València després d'un partit molt renyit en el qual es realitzaren excel·lents jugades, empata a cap gol

València, 4. — Bonic partit fou el que ahir l'afició valenciana presencià al camp de Metalla. La lluita entre l'Athletic de Bilbao i el València resultà del més interessant que s'ha vist en el tornament de Lliga. Els locals potser estigueren més prop de la victòria que llur contrari, però el resultat, no obstant, és just, puix que si pel domini exercit la victòria havia de donar-se als valencians, l'esplèndida actuació del trió defensiu basc el feu creditor de mantenir el seu marcador a zero.

La línia de mitjos del València, composta per Abdon, Molina i Conde, fou la forjadora de la bona actuació del seu equip. Els tres components de la línia intermitjana del València realitzaren, durant tota la tarda, una actuació esplèndida. Ja desconfiem de la classe d'aquests tres jugadors, puix que llurs anteriors actuacions en aquesta temporada no havien estat molt notables. De tots tres sobresortí Abdon. Ell sol es bastà per anul·lar l'ala esquerra bilbaína, i inutilitzà per complet el terrible Gorostiza. El ràpid extrem internacional no va poder, ni un sol cop en els noranta minuts de joc, atansar-se a la porta de Nebot.

Làstima fou que el tercer interior no sabés aprofitar les nombroses ocasions que se li presentaren per a tirar a gol. Navarro i Vilanova, especialment, estigueren desconeguts. Si llur actuació hagués estat una mica millor el triomf hauria estat, sens dubte, per a llur equi.

El trió defensiu actua bé. D'ells sobresortí Torregaray, al qual únicament cal posar-li el però que no sabé aconseguir la victòria en llançar un penal amb què es castigà els bilbaíns.

L'Athletic de Bilbao, que fou rebut amb una gran ovació en sortir al camp, sense realitzar un esplèndid partit, actua bé.

L'actuació del trió defensiu bilbaí destacà sobre tots els jugadors. Blasco, Urquiza i Moronati se superaren. El jove internacional, en la seva actuació d'ahir, demostrà novament el lògic de la seva designació com a porter de l'equip nacional espanyol. Donà la sensació d'estar en millor forma que Zamora. Urquiza realitzà una actuació meritòria. Moronati no desentonà al costat dels seus companys. La línia de mitjos, que actua regularment, cal esmentar Muguerza.

L'ala dreta de l'atac fou el que millor actua de la davantera. D'ells sobresortí Iraragorri, que fou el veritable conductor. Bata, regular i l'ala esquerra, com abans hem dit, completament nulla.

Àrbitre Llovera, gris.

Els equips es formaren així:
ATHLETIC: Blasco, Moronati, Urquiza, Petreñas, Muguerza, Roberto, Lafuente, Iraragorri, Bata, Uribe i Gorostiza.

48 HORES ABANS...

(Continuació de primera pàgina)

no ha jugat mai cap Barcelona Espanyol, li dic:

—Què, "Cori"? Ja il·lusió jugar a partit de anapionat de Catalunya contra l'Espanyol?

—Sí, molta. Mantes vegades, veure els partits entre aquests equips pensava en la il·lusió amb què m'agradaria trobar-m'hi.

—Defensant quins colors?

—Home... jo... llavors jugava l'Europa, i araestic al Barcelona.

I no cal dir que posaré el coll i que calgui perquè el Barcelona guanyi i jo l'ajudi a ésser, una vegada més, campió de Catalunya. Em fa molta il·lusió un Barcelona-Espanyol des de baix.

Bn sortir dels vestidors dels jugadors barcelonins se m'acut, des del mateix camp de Les Corts, telefonar a Can Ràbia preguntant pel resultat del partit de Vitòria i, de passada, preguntar quècom a Josep Ciudad i a Saprissa. Altra volta Canyelles a l'aparell.

—S'ha guanyat a Vitòria?

—No s'ha jugat.

—I això?

—Acabem de parlar amb els nostres i ens diuen que estan a 17 graus sota zero, que a Vitòria hi ha calgut una gran nevada i que el partit, naturalment, s'ha suspès.

—Fins quant?

—De moment, fins dimarts. Si el camp no estigués encara en condicions, fins dijous.

—De totes maneres, el partit d'ahir em dimecres.

—Nosaltres no sabem res. A Vitòria els nostres jugadors estan a 17 graus sota zero; voltats de neu. Ara és quan comença a tómer la grip!

PARDAL

cap per Adolfo i el Betis s'apuntava el segon gol.

El Catalunya tornà a dominar. Els andalusos es defensaven en els últims moments llencant les pilotes a fora.

S'hagueren de retirar, lesionats, Ibañez i Artigues, dels rengles catalans, i a les acabades, a conseqüència de l'handicap dels barcelonins, dominà el Betis.

El Betis es pot dir que guanyà el partit en quatre minuts, els que transcorregueren des del seu primer gol al segon. La resta del temps estigué sempre dominat. Els seus millors elements foren el porter i els defenses. També aquests llocs foren els millors coberts al Catalunya, del qual també lluí la labor de l'ala esquerra. Tot el conjunt català combinà molt bé, tingué una col·locació perfecta i molt d'entusiasme.

L'arbitratge de Quintana fou molt bo.—Noti Sport.

Paramount

Sempre a la vanguardia, a partir d'avui ens donarà

al COLISEUM

les seves revistes d'actualitats parlades en espanyol

La Perla Mallorquina

Passeig de Gràcia, 68, i Claris, 48

Gateaux des Rois

amb alegres i variades sorpreses

Xampany Baqués

GRAN CARTA

EXTRA

ESCUMOS

14 D'ABRIL

CAVES A GUARDIOL DE FONTRUBI

RUGBY

Quatre paraules sobre l'excursió dels madrilenys al Marroc

La tasca pro-rugby feta l'any passat i la que es pensa fer en aquest que acabem de començar

L'encontre U. E. Santboiana - F. C. Barcelona

Aprofitant les vacances que aquests dies han fet gairebé tots els equips de rugby de la nostra ciutat, hem pensat aprofitar el curt espai de què disposem per dedicar uns mots als encontres celebrats al Marroc pel conglomerat madrileny-català que allí va desplaçar-se durant les passades festes. I hem pensat de seguida que ningú com l'amic Pasqual, secretari de la Federació, que acompanya els expedicionaris, podria dar-nos una idea més exacta de com van anar els partits disputats per aquelles terres.

No el sotmeterem, però, en trobar-lo al local del R. C. Universitari, a una sèrie de preguntes ja determinades, sinó que, sense concretar cap punt, li demanarem, senzillament, la seva opinió, la seva impressió dels matches efectuats, tant pel que es refereix als nostres representants com pels contraris, etcètera, etc.

—El segon encontre, el de Casablanca, l'havíem de guanyar—és el primer que ens diu Pasqual—. El domini fou nostre: la iniciativa, nostra; les millors jugades, dels nostres jugadors; aduix el públic estava de la nostra banda; tot-hom, menys l'àrbitre. Aquest senyor, a part dels nostres contrincants, fou l'obstacle més gran que s'oposà a la nostra victòria, amb els seus falts parcialíssims. Amb tot, no pogué, però, vèncer-nos, ja que com sabem l'encontre acabà amb empat a 10 punts.

En aquest partit—segueix dient-nos En Pasqual—, el madrileny Resinas, que jugava de defensa, féu una actuació formidable, especialment en un assaig que obtingué d'una manera inversemblant, que féu posar de peu tots els espectadors. I cal tenir en compte que el seu lloc no és aquest, sinó el de tres-quarts, en el que jo el considero un dels millors jugadors d'Espanya.

Un altre jugador remarcable fou, també, Larrañaga, el talonador madrileny, un dels millors en aquest lloc.

De totes maneres—i en dir-nos això Pasqual somriu satisfet—, el que més impressió causaren al públic d'allà, i que la premsa unànimement assenyalà com a millors, foren els jugadors catalans, que reforçaren l'equip madrileny.

Elies, en el primer partit, que jugà d'arrier, o féu magníficament, així com l'ascens a la davantera.

Boi i Pedraja actuaren també de manera immillorable. Llústima que Sabrás és lesionat en el primer partit, ja que del contrari el resultat potser hauria estat tot un altre.

L'equip de Casablanca és superior al de Rabat—ens contesta Pasqual en preguntar-li nosaltres el seu parer sobre aquest extrem—, i amb tot i això ja heu vist que perdérem el primer match a Rabat i empatàrem a Casablanca. Moltius? No sé. Potser el viatge, o la novetat... o potser, també, una mica de falta de disciplina abans de l'encontre primer, i que fou millor observada després.

El terreny, sec i pelat com els nostres camps de futbol associació d'abans. Influï també notablement, disminuint el rendiment de l'equip.

Quant a obsequis—acaba Pasqual—, difícil és que si- guem millor rebuts i atesos en cap altra banda que anem. Crec que això és suficient per a donar a comprendre l'extrema amabilitat amb què forem tractats arreu on anàrem en les moltes visites que per allí férem.

Moltes altres coses ens conta, encara, Pasqual, en relació amb la seva estada en terres marroquines, però farem punt aquí, ja que no podríem pas encabir-les dins d'una secció esportiva. I, per altra part, millor serà oblidar-les...

Hem cregut que no estaria pas de més, ja que hem començat un any nou, parlar també una mica de la tasca feta du-

rant el vell, que acabem de deixar. I és amb aquest objecte que hem anat a trobar En Baltasar, tresorer de la Federació i un dels més actius i abnegats propulsors de l'esport rugbístic entre nosaltres.

—L'any 1931—ens diu Baltasar—ha estat de forta activitat i de gran profit per al nostre rugby. Internacionalment, no hem estat pas gaire afortunats, és cert, però amb tot, els progressos han estat evidents.

En començar l'any—segueix Baltasar—anàrem a Perpinyà a disputar un encontre a la selecció del Rosselló. L'equip català, el nostre, vull dir, perdé per forta marge, però els nostres veïns, que ja ens coneixien d'abans, no pogueren menys que remarcar el nostre perfeccionament.

Al cap de poc temps, una selecció Catalunya-Centre es desplaçà a Avinyó per a disputar un altre match, aquesta vegada contra la de Provença. També perderem aquest encontre, però per poc marge, ja que el resultat fou de 9 a 6.

I, finalment, a l'Estadi de Montjuïc sucumbírem igualment davant l'equip de París. D'aquest encontre és remarcable la formidable reacció operada en els nostres jugadors, i que suavitza en gran manera la diferència que assenyalava el marcador, en entrar a la llotja presidencial l'honorable president de la Generalitat, Francesc Macià, que vingué a presenciar l'encontre.

Una mostra de l'increment que va prenent el rugby entre nosaltres—segueix dient-nos Baltasar—és que aquest any s'han format quatre nous equips, algun dels quals s'han fet ja remarcar per les seves

notables actuacions. Aquests són: l'Estadi Català, el Cornellà, el Jovenut i el Terrassa. Ja voldríem poder dir altre tant en finir l'any que ara acabem de començar.

Com a prova de la vitalitat del nostre esport, puc dir-vos l'èxit assolit pel Torneig Copa Catalunya, instaurat per iniciativa del nostre president, senyor Boix.

Com ja sabem, l'únic encontre d'aquest Torneig que mancava de disputar, és el Barcelona-Santboiana, que ho serà a l'Estadi el dia 17 d'aquest mes.

Per acabar, preguntarem a l'amic Baltasar quina era la cosa de més relleu dins el rugby, succeïda durant l'any. Però no necessità pas paraules perquè comprenguéssim el seu



pensament en aquest punt, puix ens bastà veure la cara que posà després de la nostra pregunta...

Ja que Baltasar és verament l'ànima de la Secció de Rugby del F. C. Barcelona i aquest equip perdé aquest any el Campionat de Catalunya i d'Espanya, després de cinc anys seguits de conquistar-lo...

Resolts tots els conflictes sorgits arran del match F. C. Barcelona-U. S. Santboiana, que per disputar-se el primer lloc de la classificació en el Torneig Copa Catalunya se celebrà darrerament a l'Estadi, i que fou necessari suspendre degut als incidents ocorreguts, aquest dècim encontre es repetirà, senyor, el dia 17 dels corrents, al mateix Estadi de Montjuïc.

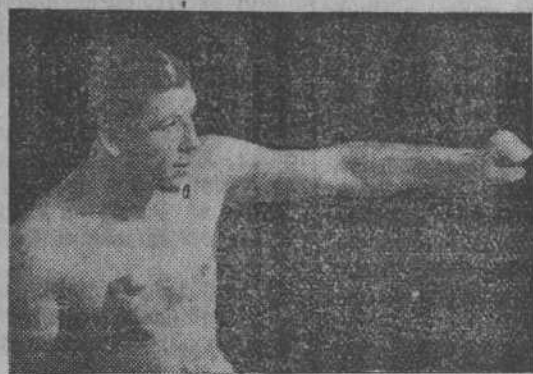
A petició de la U. S. Santboiana, aquest partit serà dirigit per un àrbitre francès.

MART

Reportatges de LA RAMBLA

Un vell conegut, Agustí Tafall, en altres temps, "Dempsey," ens parla de la secció de boxa del C. N. Barcelona

Com va començar la nova secció. — La boxa clàssica, única permesa. Esteve Sala, estrella formidable. — La tasca de Joan Rossich



AGUSTÍ TAFALL

Feia moltíssim temps que havíem perdut de vista un dels millors boxadors quan aquest esport brillava en el seu màxim esplendor. Lluitava en el pes ploma i lleuger, indiferentment, i en els seus combats sempre es destacava la nota remarcable de noblesa i ganas de superar-se a cada aparició. Aquells memorables combats del Parc, on damunt d'aquelles teles es forjaven els homes més representatius de la boxa, i on també es van estrellar "vedettes" consumades, van venir a la nostra memòria. Una de les millors èpoques de la boxa fou indubtablement en les reunions que s'organitzaren a l'aire lliure.

Més aviat baix, amb una espatlla que acreditava llur vida esportiva, una cara amb faccions bastant correctes i on no s'aprecia cap detall de la seva carrera de boxador. Ulls petits i mig clucs. Un caminador tot pesat i desganat. Els seus cabells a la "negligé". Heu-vos ací Agustí Tafall, en altres temps Dempsey.

El vam trobar, casualment, en un lloc dels més cèntrics del carrer de Pelai. L'amistat antiga, i que mai no s'havia fos, va ésser un motiu més per a prement-li com i de quina manera esmerçava ara el temps, ja que sembla que estigui allunyat de la boxa.

—Es per dir-ho als lectors de LA RAMBLA, sap?

Dempsey somriu melancòlicament. Els seus llavis s'allarguen un bon xic amb una veu metallitzada, comença l'explicar-nos coses molt interessants.

PARLA L'INTERVIUAT

—Vaig deixar la boxa interinament per causes d'ordre verament moral i esportiu. Jo no podia fer com els grans asos. Això d'abandonar la feina i de la boxa estatuir-ne un modus vivendi, no esquia al meu tarannà. Jo tinc de la vida un sentit pràctic i modern, segons ho vulguis mirar. Evidentment, la boxa no dona, ni de bon tros per salvaguardar-te del demà. Jo treballava, i continuo encara, al Vulcan, i a hores perdudes feia l'esport de la boxa. Uns companys em van engrescar i vaig sortir per primera vegada en combat professional. Les meves actuacions es prodigaren i arribà un temps en què tenia certes il·lusions. Aconseguir un títol de campió era el meu delit. Això em portava esmerçat. El meu entrenament cada vegada era més seriós, però en lloc d'enfortir-me veia com les forces s'anaven debilitant. El treball excessiu de les vuit hores de mecanic em privava de sortir a l'aire en la meua escomesa. Ara comprenc som era incompatible esmerçar les forces en dues activitats tan diferents i tan alhora pesades. Els meus combats anaven minvant, i vaig acabar per deixar-ho del tot, fins que vegi una època millor, i sobretot que doni més rendiment.

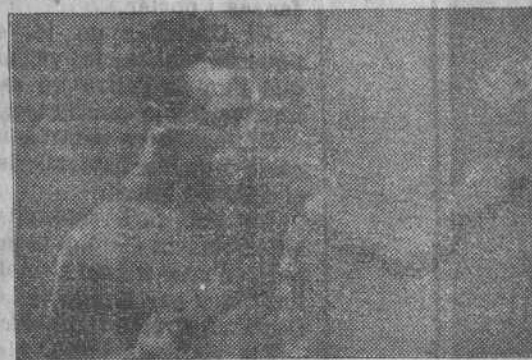
—Però no fas res d'esport? —Dai-xò et volia parlar. Actualment exerceixo de professor de boxa, a la nova secció que ha muntat el Club Natació Barcelona. Una sèrie d'incidències m'han portat a aquest club, i creu n'estic satisfet del tot. Directius i socis, sense cap aire de vanitat, admiren la meua tasca.

—Boxa, altre cop? —Sí, una boxa mèdica, si tu vols. La ciència de la boxa. El clàssic d'aquest esport, com no es veu als rings. La lluita de combat no existeix per a res absolutament. Allí només s'aprèn a desenvolupar-se de les mans com a mitjà de defensa, i més que res, a fer el veritable esport dels guants. Una cosa senzilla, i que esdevé, passats alguns dies, com un veritable model de la boxa, en el seu sentit més esportiu.

—I com va venir aquesta idea? —No crec poder-te contestar molt amplament. Només sé que al club hi havia un bon estol d'atletes que es

dai-en per practicar-la. Un d'ells, Rossich, i que precisament formava part del Consell Directiu, va fer unes gestions prop del senyor Picornell, aleshores president, perquè prosperés la idea. Sembla que la cosa va donar molt de joc, però a la fi, es va poder constituir. Això passava al maig de 1930. Carceren per a entrenador el senyor Masferrer, però aquest no es va poder fer càrrec de la secció, per motius d'ordre familiar. La cosa era en marxa, i no es podia deturar. Uns quants voluntaris es van brindar per donar classe Albereda, el conegut esportiu, era un d'ells. També hi formaven part Joan Rossich, xicot atípic i ple de bona voluntat, Polch i Sala, aquest darrer una meravella fantàstica...

—Fins que...? —Fins que em van trobar a mi. Les proposicions que em van fer, les vaig acceptar tot seguit. Més que res, per continuar en les seves aficions de sempre i ensens poder recompondre altra vegada el meu entrenament, puix que em daleixo per sortir de tant en tant per les quatre cordes màgiques.



ESTEVE SALA

Tot això ho ha dit Tafall, en veragintosa febre de parlar. Semblava talment una màquina inspirada per ressorts estranys.

Tornem a preguntar: —I els resultats, què?

—No puc estar més satisfet dels meus deixebles. Han prosperat enormement, i si no fos que està prohibida la seva exhibició pública, creu que seria altament interessant veure-les lluitar amb altres elements de diversos clubs. La meua tasca, val a dir-ho, ha estat felicíssima. En primer lloc, per la seva disciplina, existint i per la seva complexió ja feta a base de la molta gimnàstica practica-da. Això sí, abans de posar-se els guants calia una forta dosi de cultura física, i els nous elements venien obligats a observar-ho.

—I durant la teua gestió, no han sortit mai?

—Com a prova d'assaig, i d'una ma-

—Una darrera pregunta: I el delegat de boxa del Club?

—Ah! Joan Rossich és un xicot amabilíssim i carregat d'una bona fe extraordinària. Tot el que pugui dir d'ell és poc. Ha estat el veritable director del moviment i el que més sacrificis ha fet perquè la secció pogués seguir endavant. Homes com En Rossich és en una paraula, un bon Al principi feia d'organitzador, de professor i fins de regisseur de pista. Rossich és, en una paraula, un bon amic i millor company.

Aquí vam acabar. La conversa havia durat més d'una hora i mitja i havíem perdut l'ocasió de poder ballar amb unes belles nenes. L'orquestra enceta un desfogat fox, i tots dos alhora anem a cercar parella per perdre'ns en el cercle petit de la pista de ball.

L. G. ABRIL



EL GRAN MILLIMETRE I LA COMBINA.

Els que ahir a la tarda anàrem a Can Ràbia a veure el combinado Espanyol i els xicots de Sans, varem quedar morts. Més que morts, no vèrem la combinació, perquè l'equip estava tan deslloragat que no sabem si érem a un Club o al mig d'un carrer presenciant el partit.

Es veu que En Mil·límetre vol quedar bé, i en lloc de fer els gegants fa jugar a X... (no sabem quantes equips hi havien) i així fer quedar en ridícul el seu capítol Caicedo.

Els 40 i a favor del Sans justifiquen el disgust del públic.



LA MANIGUA... ME VOY...

Al tramvia uns quants socis de Can Ràbia, o sigui del Desert de Sa-arrià (acudit estil Rampa), discutien sobre el grup B, setmes engendrat del grup A.

Un conceller exclamava: —Però, esto es un equipo o una caravana del Obregon?...

I un altre soci respongué: —Cosas de Casamitjana: es un tio más fresco que Koya. Gracias a él ha ganado su favorito equipo el título de "tercer lugar", por sus adiós africanos y canibalescos.

Rigorosament històric.



JA TENIM 'SIXDAYMEN'

Després de l'actuació dels nostres Canyardo i Espanyol en els Sis Dies de Brussel·les, hom ja pot dir que també tenim "sixdaymen" sense celebrar "Canyardes de sis dies, ni d'una hora tampoc.

Especialment Canyardo s'ha comportat d'una manera magnífica i de la qual podem estar orgullosos.



UN ESPERAMENT JUSTIFICAT.

Dijous, Castorlenes arbitra el partit Barcelona-Martínez celebrat a Sant Martí. L'honorable En Castorlenes—no va estar gaire encertat i es va guanyar sengles bronques dels "istes" descontentes.

A la segona part va començar tot nervós i s'equivocà dues o tres vegades seguides. Estava tot esverat i es veia ben clar que no les tenia totes.

Algú va creure exagerat aquella nerviositat del bon Castorlenes. Algú altre, però, va trobar de seguida l'explicació.

Durant el descans es passejava pel camp un noi amb una safata, tot dient: "Sandwich d'àrbitre!"

I En Castorlenes va sentir-ho.

TALLERS GRÀFICS

PATRICI ARNAU

Verdaguer i Callís, 5 i 7

Telèfon 14856

Barcelona

REIS

ELS MILLORS LLIBRES PER A INFANTS I JOCS INSTRUCTIUS

El millor assortiment el trobareu a

"Editorial Políglota" - Petritxol, 8

ANIS DE LA ASTURIANA

Beveu-lo, és el més agradable i no és nociu

per les comarques
diuen....

Que el Tàrraga canvia un dia d'aquests el Consell directiu...

Que són molts els que troben que l'actual ho fa prou bé i que no cal amoinar-se massa...

Que el Tàrraga s'està preparant de valent per als partits que se li acosten...

Que tothom convé en què el que li manca és un bon extrem esquerre...

Que a Linyola i a Almacelles potser se'n trobaria algun al que jugar amb el Tàrraga li faria qui sap la il·lusió...

Que l'Amatller, del Palafrugell, que pertanyia abans a La Bisbal F. C., és un gran deixeble d'En Gauchia.

Que obsequiant el públic amb gestos ben... significatius, supera a aquest.

Que l'altre dia, a La Bisbal, hom va poder comprovar-ho.

Que el públic bisbalenc, davant la

"gentilesa" de l'obsequi, en restà sumament agraït.

Que En Gauchia li hauria d'explicar —si no ho sap— el que li va passar al camp de Les Cortes, essent tan amable i obsequiós.

Que els nois del Castellar, diuen, que per l'afició i entusiasme que hi per al futbol, no tenen equip.

Que desitjarien que hi hagués un bon equip per tenir l'orgull d'algun temps.

Que la Junta hauria d'haver obsequiat els jugadors que han pres part al campionat, per tal de germanar-los i fer-los tenir més efecte al Club.

Que la "Penya González", de Vilanova i Geltrú, ha fixat, per fi, un rètol a la porta del seu domicili...

Que ara s'espera amb curiositat que faci el mateix al "seu" camp d'esports.

Que el lloc de reunió dels jugadors del C. S. Vilanova és al bar "Petit Doré"...

DE CALELLA

C. E. Calella (reserva), 9
F. C. Tordera (1er equip), 1

El resultat de la primera part d'aquest partit amistós fou obtingut de la manera següent: Tordera recull una passada llarga i esprintant amb forma admirable envia d'un tret tret l'esfèric a les malles; a continuació, Burque, hàbil, sortejant una defensa forta i empalma un tret a l'angle, i bat per segona vegada els dominis del porter torderenc; Gal·lastré, que juga d'inter-esquerra, obsequia l'afició calellenca amb una forta bala qualificada d'imparable. En aquest primer temps l'equip local és castigat amb la màxima pena, aprofitant els del mallot català per a salvar l'honor d'aquesta debacle.

Comença el segon temps i citarem tan sols els jugadors que han fet pujar el marcador. Busquets entra el gol que feia quatre; Surroca empalma el cinquè, i els quatre restants foren obra de Gallostré, que fou el millor conductor de línia. De seguir així aquest jugador, i de marxar-li la poca por que li queda, va en camí d'ésser un jugador dels qualificats de primera categoria.

L'equip vencedor fou: Alfonso; Brun, Aringàs I; Tàrraga, Aringàs II; Busquets, Turó, Surroca, Gallostré i Ferreres.

Arbitrat el senyor Bagó, enganyadíssim.

A CASTELLAR

Athlétic de Terrassa, 2

A. E. Castellar, 3

Un partit, que per cert podem dir que ha estat dels millors que vènen celebrant-se d'un quant temps ençà.

Els equips jugaven a un gran tren durant tot el primer temps, que fou en el que es marcaren els gols per a ambdós bàndols. Els visitants van donar-nos molta impressió per la seva rapidesa i els canvis de joc, els quals obligaren amb freqüència la intervenció dels nostres defensors i porters.

El Castellar no té, encara, aquesta tàctica, tal vegada perquè l'un de l'altre no es tenen una veritable confiança.

Diumenge va estar a una el·lèria que no havíem vist mai el defensa Serra.

Els gols foren marcats, com anteriorment diem, a la primera part, d'una manera molt brillant, dos per Margarit i un per Serra en tirar un free-kick.

Els visitants també els marcadors bonics, especialment el segon.

Els equips s'arreglaren de la següent manera:

CASTELLAR: Tordera, Busquets, Serra, Busquets II, Ferrer, Borrell, Torrents, Escardíol, Manyosa, Badia i Margarit.

ATHLETIC: — Felip, Horta, Martí, Florença, Santos, Parra, Prat, Rubio, Trens, Pedró i Font.

Arbitrat Guardiola, bé.

A ARENYS DE MAR

CAMPIONAT

DE LA Lliga AMATEUR

(Primera categoria :: Grup C)

SITUACIO ACTUAL

Equips	Partits	J. G. E. P. P.
Calella S. C.	9	8 0 1 16
F. A. Blanes	8	6 2 0 14
U. E. Arenys	8	4 2 2 10
C. E. Santpolenc	9	3 3 3 9
C. E. Arenys de Mar	2	1 2 7
U. E. Mataronina	9	1 7 3
C. E. Masnou	9	0 1 8 1

Com pot veure's, figura al cap de la puntuació el Calella, si bé amb l'avantatge d'haver jugat un partit més que el seu immediat seguidor, el F. A. Blanes.

L'equip calellenc, amb tot i les seves actuacions desconcer-

tants, es troba immillorablement situat, en virtut a haver sabut superar-se en els moments difícils.

La derrota soferta, però, en el seu propi terreny a mans del Blanes, l'ha perjudicat considerablement i l'obligarà al màxim esforç, en els partits que resten, si vol mantenir la seva posició actual.

Indubtablement que el F. A. Blanes és l'equip que ha vingut realitzant una actuació més regular. L'única ensopagada que ha registrat fins ara, cal imputar-la al partit d'Arenys de Mar, on empalà amb l'equip titular.

L'empat de Sant Pol, en canvi, el considerem perfectament normal, per les circumstàncies

BANYERES CARDONA VENGARA 1

que el precediren. Compta amb igual nombre de probabilitats que el Calella per a l'assoliment del títol i és innegable la transcendència del partit que han de disputar-se tots dos clubs en terreny blanenc.

Seguirà a tercer lloc l'equip de la U. E. Arenys, que malgrat la seva actuació, fins ara poc afortunada, constitueix un rival inquietant.

La circumstància d'haver de lluitar en terreny propi amb el Calella i el Blanes, li dona lloc encara a la màxima aspiració. Hom considera que aquests partits seran la clau que decidiran en darrer terme la consecució del lloc d'honor.

Figura puntual a quarta posició el C. E. Santpolenc, que

DOS PERILLS AMENACEN
ELS SEUS CABALS I LLIBRES
PROTEGIU-LOS AMB
ARQUES ARISÓ
D'INSUPERABLE SEGURETAT
SANS, 12 - BARCELONA - TEL. 30226

en virtut a la revifalla operada en aquesta segona volta, esdevé un contraincògnit. El Calella, a desgrat de l'ambient favorable, es trobarà amb les més grans dificultats per a batre'l.

L'Arenys de Mar s'ha mantingut en un pla de discreció. A remarcar els empats obtinguts amb la U. E. Arenys i F. A. Blanes. Amb tot, el seu esdevenidor no es presenta gaire falaguer.

I en darrer terme, figuren la U. E. Mataronina i C. E. Masnou, que lluiten desesperadament per escapar-se de lloc fatidic.

Joaquim Pons

DE FLIX

J. E. de Flix, 2 — C. D. E. Gandesa, 1

Diumenge, dia 20, va desplaçar-se el nostre primer equip a Gandesa, on va jugar el seu darrer partit de campionat comarcal, guanyant els nostres per 2 a 1, per tant, va anar a buscar els dos punts a domicili. Durant la primera part varen dominar els nostres, que fou quan En Riba i En Mur s'encarregaren de marcar els dos gols que ens valgueren dos punts per a la classificació. La segona part els gandesencs, que obligaren la defensa i porta emprar-se a fons, no obstant dominar i anar a buscar el seu nombrós públic, no varen marcar més que un gol perquè En Soler i En Bagés no els va donar la gana.

L'equip guanyador: Bagés, Saies, Vinyoles, Agramunt, Martí, Riba, Mnr. José, Sánchez i Raduà.

Acabat el campionat, la classificació per punts és així: J. E. de Flix, 5 punts; Centre d'Esports de Gandesa, 5; Juventut Esportiva de Miravet, 5; "Bon Humor", de Pinell de Bray, 3.

Així, doncs, el Flix és per segona vegada campió comarcal. La Junta, els socis i els equips de la J. E. de Flix acompanyen en el sentiment els esmentats equips que prenen part al dit campionat, i que errat de comptes anava, senyor Mimer, de Gandesa, que ja tenia el campionat a la butxaca abans de començar-lo.

Uargsegabonairam

DE LINYOLA

Linyola, 3 — Juneda, 1

El diumenge, dia 20, se celebrà al camp del Linyola el penúltim partit de campionat primera categoria, grup C, província de Lleida.

Degut a l'intens fred, hi assistí escàs públic, el qual va sortir bastant satisfet del resultat de l'encontre i del desenvolupament d'aquest.

Guanyà l'equip local per 3 a 1, la qual cosa li val el continuïtat com a capdavanter d'aquest grup.

L'equip vencedor s'anirà: Martí, Falcó, Soler, Salla, Ginesta, Caba, Martí, Mas, Marsà, Martí i Vilamajor.

L'arbitre, encertat.

DE BELL-LLOCH

Bell-lloch, 3 — Raimat, 0

Al camp del Bell-lloch va celebrar-se aquest partit, corresponent a la darrera jornada de campionat grup A, segona categoria.

A les ordres del col·legiat senyor Esteve Puig, els equips s'aliniaren d'aquesta forma:

Bell-lloch: Soler, Senet, Aymerich, Creus, Llanes I, Aroles, Vilaplana, Torrent, Gassol, Ribes i Llanes II.

Raimat: Aixalà, Marrugat, Ferreres, Silo, Guel, Ribé, Baiget, Mell, Soler, Barceló i Vidal.

A la primera part marcà el Bell-lloch dos gols per mediació de Gassol, descabellant-se amb domini bastant intens d'aquest equip, el qual efectuà bones avançades, per la qual cosa el Raimat es veu impotent per a contenir-les.

A la segona part continuà el domini del Bell-lloch, el qual marcà el tercer gol, també per mitjà de Gassol, i sense res més de particular, acabà aquest partit, que val al Bell-lloch el títol de campió d'aquest grup.

El públic bastant escàs degut al fred.

L'arbitre efectuà un bon arbitratge, essent molt imparcial. Es dis-

tingiren pels vencedors, Llanes I, Vilaplana i per sobre de tots Gassol, i pels vençuts, el tercer defensiu, el qual alliberà d'un resultat catàstrofic al Raimat.

Ribé

Restaurant "La Pàtria"

BANQUETS

La millor "paella" - Tel. 33394

DE LA BISBAL

La Bisbal F. C., 0 -

C. E. Júpiter (selecció), 9

Dia 26. — Al cap de pocs moments de començar ha estirat el marcador el Júpiter. Han reaccionat els bisbalencs, i el setè davant centre ha perdut una excel·lent ocasió per marcar; poc temps després el Júpiter ha aconseguit un gol completament il·legal, que l'arbitre ha donat equivocadament per vàlid. Seguidament s'ha acabat el primer temps. Represa novament la lluita, han pressionat fortament els bisbalencs, però l'excel·lent taca del porter contrari ha fet nuls els esforços dels locals. Ha estat un bon partit. S'han destacat Verd, Ganiguer, Rasós, Vilches i Aell pels locals, i Masgran, Aparicio, Peix, Climent i Esteve pels visitants.

La Bisbal F. C., I. - C. D. Júpiter, 1

Dia 27. — El primers a marcar han estat els bisbalencs per mitjà de Rasós, però seguidament han empatat els visitants. El domini ha estat sempre altern, i ambdós porters han tingut ocasió de lluir-se en parars difícils trets. Un xut magnífic de Satué i una canonada imponent de Climent s'han anat a parar al pal. Aquest ha estat un partit en extrem vistós, portat a bon tren i amb domini altern. Fert, Llanes, Ganiguer, Ricard, Rasós i Vilches han estat, al nostre entendre, els millors pels locals, i el tercer defensiu, Andreu, Climent i els extrems els que més han destacat per als visitants. En mig de sorollosos aplaudiments ha tirat el kick-off la reina de les modistes bisbalenques, senyoreta Montserrat Barceló, acompanyada de la seva Cort d'Amor.

Mercer ha arbitrat en amables encontres, ben deficientment.

La Bisbal F. C., 1

Palafrugell F. C., 3

Aprofitant l'avinentesa de no

tenir partit de campionat, car corresponia desplaçar-se L'Es-

calaia La Bisbal i aquest equip ha estat expulsat de la competició, s'ha jugat aquest encontre entre el nostre primer equip i el Palafrugell F. C. El mal temps ha estat la causa principal que el camp no es veïes gaire concorregut, ja que l'encontre, per tractar-se del primer del Palafrugell, havia despertat expectació. Com es pot veure, és un resultat magnífic per als bisbalencs, puix que s'enfrontaren amb tot un equip complet de primera fila. L'en-

contre, però, degut al fred i al vent intens, sense ésser una cosa molt ensopida, no ha passat de la categoria de regular.

rem que sols un equip podia sortir guanyador: l'equip figurenenc.

Un freekick, tirat per Bosch, originà unes mans intencionadíssimes de Serra, que foren castigades amb la pena màxima, convertida per Bosch en el primer gol figurenenc.

Aquest gol animà extraordinàriament el joc i presenciàrem una lluita interessantíssima entre tots dos equips.

Els figurenencs obtingueren en pocs minuts dos gols, assolint l'un d'ells per Jordà II en forma magnífica.

Poc abans de finir el primer temps, els figurenencs obtingueren el seu quart gol.

Pels locals, han destacat En-

ri; en certes ocasions, Ganiguer, Sanmartín, el qual malgrat d'entrar poc en joc, ha demostrat ésser un bon conductor de línia. Vilches i Satué, al costat de bones intervencions, n'han tingut altres de ben dolentes.

Gauchia, a la porta del Palafrugell, molt segur, i Colomer i Blanch no han pas format cap gran partida, especialment el darrer; la línia mitjana, bé, destacant Castelló, i del davant, regulars Miguel i Amatller i bastant encertats els dos extrems. Ha format un bon arbitratge l'aficionat Marcer.

A les seves ordres, els equips s'arreglaren com segueix:

Palafrugell: Gauchia, Colomer, Blanch, Ferrer, Castelló, Chub, Caner, Espada, Miguel, Amatller i Reixach.

La Bisbal: Enri, Llenas, Mella, Ganiguer, Ricard, Figueres, Bosch, Jiménez, Sanmartín, Vilches i Satué.

VIGO

A FIGUERES

UNA BRIL·LANT VICTORIA DE

L'EQUIP FIGUERENC

Palafrugell, 0 - U. S. Figueres, 7

El diumenge dia 27 del mes de desembre darrer va jugar-se al camp figurenenc l'anunciat encontre amistós entre els cercles el nom dels quals encapçalaven aquestes ratlles.

A les ordres de l'arbitre figurenenc senyor Humbert, defensaren els colors palafrugellencs: Bru, Serra, Colomer, Ferrer, Castelló, Pons, Sureda, Barris, Miguel, Amatller i Reixach, i l'equip unionista s'arreglaria de la següent manera: Guitérrez, Ballori, Vinyet, Mader, Bosch, Rizo II, Vallis, Jordà II, Sala, Peiró i Gimbernat.

Ràpidament la superba actuació del mig centre figurenenc anà posant a to els seus companys d'equip, i prompte vege-

rem que sols un equip podia sortir guanyador: l'equip figurenenc.

Un freekick, tirat per Bosch, originà unes mans intencionadíssimes de Serra, que foren castigades amb la pena màxima, convertida per Bosch en el primer gol figurenenc.

Aquest gol animà extraordinàriament el joc i presenciàrem una lluita interessantíssima entre tots dos equips.

Els figurenencs obtingueren en pocs minuts dos gols, assolint l'un d'ells per Jordà II en forma magnífica.

Poc abans de finir el primer temps, els figurenencs obtingueren el seu quart gol.

La segona part fou d'un ferri domini figurenenc, jugant Unió Esportiva Figueres el seu millor partit de la temporada, consolidant la seva brillant victòria amb tres gols més, malgrat els esforços de Bru per a evitar-ho.

Els gols figurenencs foren marcats per Bosch, (1), Jordà II (3), Sala (2) i Peiró (1).

Tot l'equip figurenenc va actuar amb excepcional encert, i palafrugellencs, sobretot, únicament Castelló, Pons i Reixach.

DE PALMA DE MALLORCA

Jugaren un partit amistós els aters equips del Balaers i l'Athlétic de Terrassa.

A les ordres de l'arbitre del Col·legiat senyor Cantallops, s'arreglaren així:

Balaers: Riera, Franch, Rosell, Llorens, al Colom, Masanel, Sanjaume, Alzamora, Sintes i Passolunghi.

Athlétic: Lesmana, Bonet, Nieto, Gregori, Florit, Reines, Molins, Serra i Coll.

Pocs minuts de joc de provatura i l'athlétic s'apropia el domini, fins que una escapada de l'Athlétic va aconseguir el primer gol per a aquest equip per mitjà de Moranta.

Vuit minuts després s'encarrega de tancar el marcador el Balaers, i es torna a equilibrar la lluita. S'arriba al descans sense alterar la puntuació.

Represa la lluita, es persegueix l'empat; al cap de mitja hora poc el Balaers aconseguir-ho per mitjà d'Alzamora, en ocasió d'un gran batibull davant el marc de l'Athlétic.

El Camp Son Canals, on es jugava, es veié força concorregut.

L'arbitratge, bastant encertat.

Del torneig "Foment del Futbol" es jugarà al mateix dia els següents partits:

Arrival - Recreatiu, 3-1, al camp Son Canals.

Balaers - Athlétic, 3-1, al camp Se Punta.

També començà el campionat mallorquí de segona categoria entre els tres equips Lluçmanor, Lasalle i Espanya. Es jugà el primer encontre al camp de l'Espanya entre l'equip propietari i el Lluçmanor, i guanyà l'Espanya per cinc a cap.

FORTUNY, S. A.

EPICERIE FRANÇAISE - Hospital, 32
SUCURSAL: Salmerón, 133

Mantega de Torrelavega, la millor, la més fina per a la taula. Formatges Gervais. Petit Suissos. Recepció diària. Assortiment de fiambres i pernils; Monganissa de la nostra fabrica de Vic. Xampany Ruinari, qualitat única: La Maréchale, Sillery, Vin Brut, Caves Mont-Ferrant; Creaming Wine Brut; 8 pessetes; Extra Dry, demi-sec i doux; 6'50 ptes.; Carte Bleue, 5'50 ptes.; Caixa, 60 ptes. Vins generosos. Licors de la Grande Chartreuse; jaune et verte. Cognac Napoléon. Whisky Black & White.

TORRONS DE TOTES CLASSES, QUALITAT ESPECIAL. Tramesa de paquets postals a l'estranger d'articles propis per a presents.

SECCIO DE PERFUMERIA
Rambla del Prat, 1 - Telèfon 74293
Especialitat en perfums de totes les grans marques
Preus limitats

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

DIRECCIO I OFICINES: EDIFICI DE LA CASA DE CARITAT

Carrer de Torres Amat, núm. 8. Telèfons 16524 - 16525 - 16526

SUBCENTRALS: Carrer del Clot, número 71 Telèfon 30461

Carrer Creu Coberta, núm. 91 33761

SUCURSALS: Carrer de Sant Andreu, n.º 221 31051

Plaça del Centre (Sans), n.º 4 33471

Passeig del Triomf, núm. 17 52012

Carrer de Sarrià, número 72 73632

BADALONA: Carrer Reial, número 110 87 B.

C. Fermí Galán (St. Adrià), 26 248

HOSPITALET: Central: Laureà Miró, núm. 60 33 H.

Sucursals: Pl. i Margall, 90 31226

Progrés (Coll-Blanc), núm. 58 31227

SANTA COLOMA DE GRAMANET: Carrer d'Anselm Clavé, núm. 13

Aigua de Rocallaura

DIPOSITARI GENERAL: FORTUNY, S. A.

La deu més rica del món. Si patiu d'ALBUMINURIA, LITIASI UICA (MAL DE PEDRA), BRONQUITIS PARENQUIMATOSAS, NEFRITIS CRONICA, us guarirà radicalment amb

Aigua de Rocallaura

Carrer Hospital, 32, i Salmeron, 133

FUTBOL



LA FESTA DELS OCELLS A LES CORTS

A SANT MARTI

Malgrat la mobilitat de joc dels venguts, el Martinenc bat el Júpiter per tres a un

Un altre bon partit del Martinenc a casa seva, batent sense repulsa el Júpiter, que considerava tothom com a qualificadíssim vencedor, però malgrat el seu persistent domini del segon temps, no pogué pas evitar una desfeta, que si no merescuda, molt justa almenys, perquè el Martinenc, val a dir-ho, va fer una bella partida d'entusiasme i encert.

De la vella rivalitat entre els dos equips de barriada, d'algun temps ençà sembla que els del Poble Nou rutllaven més bé i havien superat ja els rivals de Sant Martí, però és el cas que els vermells també fa temps que vénen apretant de valent, i en la topada d'ahir ja potser es posaren en un igual nivell altra vegada, ja que no va pas desmerèixer l'un de l'altre.

El Júpiter es va moure amb molta fermesa, però els seus davanters no pogueren pas superar i burlar la gran actuació dels mitjos martinencs, que avui per avui són el puntal dels ondes de Sant Martí. Es en aquesta línia on es forjaren ahir els gols, i si bé en la davantera van trobar una bona col·laboració, val a dir que potser el Martinenc podria utilitzar encara per al davant elements de més joventut i lleugeresa, tals com Toni Joan, per exemple, i també Virgili, que són elements més lleugers que molts dels que ara posa en lluita. Malgrat d'això, el Martinenc va guanyar, però la joventut i fortalesa del Júpiter moltes vegades els va sorprendre, i fóra cas veure un altre

partit per quedar plenament convençuts de la igualtat de qualitat superficialment mostrada ahir a la tarda.

El partit va portar-se a gran marxa per les dues parts, i si aquesta fervent empena alguna volta degenerà en brutícia, en té Ermengol (àrbitre) la principal culpa, ja que la seva feina va ésser força deficient i moltes vegades el públic (algunes ben merescudament) va ficar-se amb ell. Això, però, no explica l'agressió de què fou objecte al mig temps, ni les pedrades que durant el partit varen llançar-li, i molt menys encara quan aquesta salvatge agressió fa víctimes, com ho fou en el segon temps Altés, del C. D. Júpiter.

La primera mitja part va acabar amb dos gols a un, favorable als martinencs, entrats els dos dels vencedors per Cases, en jugades ben semblants, vingudes pel cantó de Fandos. Quan faltava ben poc per acabar, Mas va aprofitar una indecisa actuació en la defensa vermella per marcar l'únic gol del seu club.

Un sol gol en el segon temps, marcat amb un bon xut alt i amb direcció perfecta, de Morrajas. I amb més passivitat de la que esperàvem, va acabar-se el partit, puix que el segon temps va ésser de lluita asfíctica, que bé feia presagiar un desenllaç fatal. Afortunadament no va passar res, i Ermengol va tenir també més sort de la que tothom presumia.

Els equips arrencats foren: C. D. Júpiter: Francàs, Aparici, Roure, Altés, Rosalench, Ortúño, Mas, Rodríguez, Perera, Barceló, Guix.

F. C. Martinenc: Uriach, Cros, Vinyes, Altés, Domènech, Sibques.

Dipositari de Relloges de les millors marques

SWISSESS

Comes, Cases, Huerva, Morrajas, Fandos.

En el Júpiter, la defensa i la línia mitjana feren un excel·lent partit, però la davantera flukeja notablement, tal vegada perquè, com ja hem dit, els mitjos martinencs feren força rotlló. En Francàs, com sempre, molt regular en les seves intervencions.

En el Martinenc, bé tots, però l'entrenador Cros, malgrat d'agradar-nos en el seu lloc de defensa, ens semblaren un xic durs les seves intervencions. Bé els mitjos (la línia més completada de l'equip), i a la davantera, llevat de Huerva i Comes, els altres varen agradar-nos més que altres vegades.

De l'àrbitre, mitja figa i mig raïm...

A SABADELL

El Sabadell bat el Badalona per tres gols a cap

Entre els sabadellenos hom notava certa expectació per aquest partit, que havia de tenir lloc ahir a la Creu Alta.

Des de fa bon xic de temps els encontres entre el Badalona i el Sabadell esdevenen una cosa viva, emocionant. Pel que fa a Sabadell, aquestes lluites han vingut a substituir aquelles cèlebres de Terrassa-Sabadell.

El partit d'ahir acusà una neta supericitat sabadellenca, força reflectida en el domini que els del Vallès exerciren damunt els costenyos. Per això cal admetre com a lògic el resultat, que està ben bé d'acord amb el descabellament de l'encontre.

El Badalona va desplaçar un equip que està ben lluny de formar un conjunt comparable al que tenia no fa molt. Els onze xicots que defensaven els colors badalonins feren tot el bonament possible per contrarestar les ofensives contràries, i en aquesta tasca destacaren Font, Borràs, Martín i Kaiser. També de tant en tant provaren d'inquietar Macip, però difícilment el marc sabadellenc es veié en veritables compromisos, degut a la poca compenetració que hi hagué entre els davanters badalonins.

El motiu que el Sabadell fornís una actuació superior als darrers partits, fou la millor carburació de la seva línia mitjana; Martí demostrà que estan pas minvades les seves excel·lents qualitats per a ocupar el lloc de mig centre, i fou indis-

cutiblement el jugador que més contribuï a la victòria dels seus. Oro i Giner estigueren molt en-certats a la defensa, sobresortint el menut Giner pel seu co-

Abans de comprar cap instrument, visiteu la

CASA IZABAL

on trobareu els millors PIANOS de fabricació pròpia, amb especialitats patentades, des de 1.950 a 3.000 pessetes

Agent exclusiu de les famoses marques PLEYEL i STEINWAY & SONS

PIANOLES de la THE ÆOLIAN Co. (l'única autèntica)

GRAMOLES "LA VOZ DE SU AMO"

RADIO-FONOS de les insuperables marques Atwater-Kent, Carmuse, "La Voz de su Amo", etc.

DISCOS de totes les marques. Stock. -- (Subscriu un Carnet Izabal, per a l'adquisició dels discos amb facilitats de pagament)

Pianos i Pianoles de lloguer Abonaments - Afineacions Reparacions, etc.

VISITEU, ESCRIVIU O TELEFONEU A



Bon-Succés, 5. - Telf. 14032

neixement i percepció de les jugades.

De la davantera, els millors Calvet, Garreta i Mata. Macip no tingué gaire feina.

En Casterlenes va dirigir la lluita, i ho féu de la manera en ell acostumada, o sigui complint-se un arbitratge que no era gens difícil. Cap a les acaballes del partit un espectador, o millor dit un fanàtic, l'agredí. En Casterlenes es retirà per breus moments, continuant tot seguit l'encontre.

No cal dir que censurem enèrgicament aquestes actes d'in-civilitat.

Els equips s'arenjaren de la següent manera: SABADELL.—Macip, Oro, Giner, Pong, Martí, Tena, Mata, Garreta, Calvet, Rubies i Pérez.

BADALONA.—Florensa, Borràs, Martín, Kaiser, Font, Mena, Garcia, Segura, Arguer, Jover i Betancourt.

Es portaven uns vint minuts de joc, durant la major part dels quals havia dominat el Sabadell, quan Garreta aprofità un aldarull a la porta contrària per a entrar el primer gol per al Sabadell.

Després el domini sabadellenc es féu més intens per bona estona, i fou aleshores quan el marc badaloní perillà més, però els davanters locals no tingueren la serenitat suficient per a fer funcionar de nou el marcador.

Amb el resultat d'un gol a cap a favor del Sabadell, acabà la primera part.

La segona començà amb més coratge per part del Badalona, i fou llavors quan tingué més possibilitats d'aconseguir quelcom favorable, però ja hem dit que els elements atacants badalonins demostraren ben poca compenetració, i els pocs xuts que arribaren a porta eren gairebé sempre innocents.

Garreta fou el que marcà el segon gol per al Sabadell, rematant d'una manera impressionant uns atacs del seu equip. A partir d'aquest gol, els ànims dels costenyos desallugueren visiblement, la qual cosa aprofità Calvet per a entrar el tercer i darrer gol sabadellenc, que fou ben vistós.

A. F.

A TERRASSA

Horta, 1 - Terrassa, 3

Ahir, al camp del Terrassa, es jugà la primera semifinal per a l'adjudicació del títol de campió de la segona categoria preferent grup B. Una vegada més ens plau dedicar un elogi sincer de l'afició local, que, amb la seva cooperació, ens fa oblidar aquells articles que denunciaven una crisi en l'esport del futbol.

Del Terrassa tots van jugar amb molta regularitat, i, en canvi, l'Horta, d'haver emprat un altre sistema al primer temps, segurament que haurien dut, quan menys, més jugades de perill. La diferència no és molta, però serà difícil d'ultrapassar-la i de poder fer una actuació perfecta, tot i jugar diumenge vinent al seu camp.

Molt aviat Marie Glory Jean Murat Armando Bernard



Al Este de Borneo Acció! Argument! Emoció!

CINEMES COLISEUM

Avui, nit, a les 10: Revista Paramount - Comèdia - Dibuixos i LAS PERIPECIAS DE SKIPPY, per Jackie Cooper, Robert Coogan, M. Green

CINEMA PARIS

Rosello Cinema

El treball destructor dels Soviets, aliats amb el servei d'espionatge alemany

Un film amb BRIGETTE HELM i WILLY FRITSCH

Teniu fills? Esteu segura de comprendre'ls? Vegeu al Coliseum

per JACKIE COOPER Robert Coogan Mitzi Green Jackie Searl

Coneixen l'ànima dels infants Es un film Paramount AVUI, ESTRENA

Fantask

Avui, nit, a les 10: Revista Paramount - DIA DE CARRERAS (dibuixos) ESCENAS DE CABARET (atracció). Gran exit de la deliciosa comèdia musical EN LA BOCA NO!, per Nicolau Rimsky.

TEATRES

NOVETATS

A les 10: Benefici de Maria Morea amb les seves dues grans creacions

La corona d'espines

Qui... compra maduixes!

Demà, tarda i nit: A riure

Els tres pretendents d'Antònia

3 hores de rialla contínua, 3 3 actors còmics en escena, 3

ESPORTS

BOXA

Divendres, dia 3 de gener, a un quart d'onze del vespre, al

NOU MON DEL PARAL·LEL

Un preliminar a 4 rounds

Des combat a 8 rounds

LAS HERAS - BOIRA

GUELL - ESPLUGUES

Des combat a 10 rounds

MARTINEZ FORT

contra LENGLEZ

HORAS - FRIAS

(campió de Catalunya) (famos boxador negre)

PREUS: Entrada general 250 ptes

de llotja 300 ptes

Ring des de 4

FRONTO NOVETA

Avui, diumenge, tarda, a les

GURUCEAGA - ARETIO i contra OLLA

DIA I - ELOLA II. Nit, a les

RAMOS - NAVARRETE, contra

GOYEN III - UGALDE. Detalls per

tells.

jans.m

AVUI, DILLUNS, ESTRENA

amb DOROTHY JORDAN

Producció Metro - Goldwyn - Mayer

Las Peripicias de Skippy

per JACKIE COOPER

Robert Coogan Mitzi Green Jackie Searl

Coneixen l'ànima dels infants Es un film Paramount AVUI, ESTRENA

La preferida a tot el món

! POT VOSTRE DISTINGIR..

entre el xiulet de una sirena i la música de l'orga

Vosté podrà apreciar bé la diferència, si el seu receptor està equipat amb les noves vàlvules PHILIPS "MINIWATT"

Qualsevol que sigui la marca del vostre receptor, podreu augmentar el seu rendiment equipant-lo amb vàlvules PHILIPS "MINIWATT"

Demaneu detalls sobre les noves vàlvules PHILIPS

"MINIWATT"

Oldra Kampany

EL GAITERO